

for en for stor Opgave for Staten under de nuværende økonomiske Forhold. Der-til er der jo intet at sige. Naar den højtærede Minister har den Mening, maa vi andre naturligvis resignere; men den højtærede Minister tilføjede, at han var lidt efter lidt kommet til den Overbevisning, at denne Sag, altsaa Broen over Storstrømmen, ikke lod sig gennemføre uden i Forbindelse med Projektet om Rødby—Femern-Ruten. Herimod vil jeg protestere. Jeg tror ikke, den højtærede Minister har Ret i sine Anskuelser. Jeg mener, hvad egentlig den højtærede Minister indrømmede, at Broen i sig selv kunde være nok. Jeg mener ligeledes, at Spørgsmaalene om Storstrømsbroen og om Ruten Rødby—Femern ikke har noget som helst med hinanden at gøre. Det, der efter min Mening trænges til i Øjeblikket, og som vi kan have nok med at udføre, er Broen over Masned-sund. Om vi ad Aare skal have en Rute over Rødby—Femern, er en Sag for sig, som under ingen Omstændigheder kan gennemføres nu. Men for saa vidt den højtærede Minister er en Tilhænger af denne Rute — derom ved jeg intet, derom har den højtærede Minister ikke udtalt sig —, tror jeg rigtignok, han vilde gøre denne Sag den største Tjeneste ved foreløbig at fremme Sagen Masnedøbroen; thi denne Bros Bygning er dog en Betingelse for, at Rødby—Femern-Ruten en Gang med Tiden kan anlægges. Jeg tror, at naar den højtærede Minister har taget det Standpunkt, at Sagen skal udsættes, indtil vi bliver enige om Rødby—Femern-Ruten, har han dermed skrinlagt Spørgsmaalet om Masnedøbroen for lang Tid, og det beklager jeg i høj Grad.

Jeg spurgte dernæst den højtærede Minister om Søfolkenes Stilling paa Statens Færger paa Ruten Gedser—Warne-münde, idet jeg meddelte, at Søfolk i Koffardifarten var krigsforsikrede for en større Sum i Tilfælde af Invaliditet eller Død og desuden fik et Tillæg af 40 Kr. pr. Maaned, fordi det i disse Krigstider var saa farligt at sejle i Nordsøen og paa de tyske Østersøhavne. Den højtærede Minister svarede paa Spørgsmaalet om Søfolkenes Forsikring, at hvis der trods alle Forsigtighedsregler virkelig skulde ske en Ulykke med Færgerne, hvad jo var muligt, vilde Staten have en moralsk Forpligtelse til at udbetale vedkommende Invalider eller vedkommende omkomnes Erstatning lig den, som andre Søfolk er forsikrede for. Det er udmærket, og det Svar

takker jeg den højtærede Minister for, idet jeg antager, at det maa kunne tilfredsstille de paagældende Søfolk, hvad dette Punkt angaar. Men paa det andet Spørgsmaal, om den højtærede Minister var villig til at virke for, at Søfolkene og specielt de ekstraordinært antagne kunde faa samme Krigstillæg til Lønnen, 40 Kr. om Maaned, som Søfolk i Koffardifart faar, svarede den højtærede Minister aldeles ikke. Jeg tillader mig derfor at gentage det, idet jeg henstiller til den højtærede Minister at se velvilligt paa den Sag.

Jeg har saa et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) angaaende Forsikringssagen. Det er med stigende Ubehag, jeg deltager i denne Diskussion. Jeg tror ikke, at denne Diskussion om Livsforsikringsselskaberne og Livsforsikringen i det hele gavner noget som helst. Den gavner neppe den Tanke om Statens Overtagelse af Livsforsikringen, som det ærede Medlem gør sig til Talsmand for, den gavner neppe Selskabet „Tryk“ og vist heller ikke noget som helst andet. Det ærede Medlem udtalte, at det er os andre, der har tvunget ham til at tage saa stærkt til Orde i denne Sag, som han har gjort; men det er dog ikke os andre, der har bragt denne Sag paa Bane. Det er dog det ærede Medlem, der er begyndt, og det ærede Medlem, der roser sig af, at han har saa stort Kendskab til de Ting, han taler om, i Modsætning til os andre, der efter hans Mening ikke skal have Kendskab til det, vi taler om, burde dog vide, at naar han saa at sige skamroser den Mand, der for alle andre Forsikringsmænd staar som Inkarnationen af al Hensynsløshed i, hvad der hedder Livsforsikringsvirksomhed, kan vi andre umuligt lade være at svare derpaa.

Det ærede Medlem vilde først gøre mig til en Modstander af Statsdrift paa Livsforsikringens Omraade, og senere, da jeg i en kort Bemærkning havde protesteret derimod, idet jeg udtrykkeligt havde sagt, at det ærede Medlem havde Ret i, at Statsdrift var det bedste paa Livsforsikringsomraadet, vilde det ærede Medlem gøre mig til en lunken Tilhænger af Statsdrift. Det ærede Medlem har aldeles ikke Ret hverken til at kalde mig en Modstander af Statsdrift eller til at kalde mig en lunken Tilhænger deraf. Jeg har udtrykkeligt, da jeg første Gang havde Ordet, udtalt, at det ærede Medlem havde Ret i, at det var heldigt, om Staten overtog Livsforsikringen, og det ærede Medlem kender ogsaa min